

ninger. Men det ærede Medlem for Mors, der indledede Forhandlingen i Aftenmødet, angreb mig ret stærkt i sit Foredrag. Han beskæftigede sig en hel Del med, hvad jeg havde sagt under Sagens 2den Behandling, og det maa da maaske være mig tilladt at dvæle et Øjeblik derved. Han bebrejdede mig, at jeg ikke havde gjort noget som helst for at faa Baner ovre i Thy. Jeg forstaaer ikke, hvorfor han bebrejdede mig det. At vi derovre ere mere beskedne end ovre paa Mors, er egentlig ikke noget, vi skulde have Bebrejdelser for. Den Tid kommer sikkert, da ogsaa vi ovre i Thy ville forlange vort Jernbanenet udvidet. Men vi vente til næste Gang, og da vil det ganske vist falde mig lidt underligt, naar vi forlange og sandsynligvis faa en Bane fra Næssund over Hurup — jeg taler paa min Kredses Vegne — og videre, og vi saa komme kørende med Banen til Næssund og ere færgede over, at man saa skal køre med Postvogn, inden man faar Lov til at køre med Morsø-Banerne. Rigtigheden af denne Ordning ville vi ikke rigtigt kunne faa i vore Hoveder.

Jeg skal lade de Udtalelser ligge, som det ærede Medlem kom med angaaende min Interesse for Landbruget. De smagte vel meget af Selvgodhed. Man mærkede die Absicht. Lad det være en Sag mellem mig og mine Vælgere, hvorvidt min Interesse for Landbruget er tilstrækkelig til at holde mig paa denne Plads. Det vedrører ikke det ærede Medlem ovre paa Mors.

Han talte i Dag om min og de andre Medlemmers Kærlighed til Morsø-Banerne. Det er godt, at denne Forhandling snart ender, ellers blev der ikke Spor tilbage af Kærligheden. Ved 2den Behandling begyndte han med at sige, at jeg havde en „stor og brændende“ Kærlighed til Morsø-Banerne. Ganske kort efter blev denne store og brændende Kærlighed reduceret til en „stor“ Kærlighed. I Dag var min og de Medlemmers Kærlighed, der have stillet Forslaget, kun ganske almindelig. Hvis vi blive ved ret længe, antager jeg, at Kærligheden fuldstændig forsvinder. Det er et simpelt Retfærdighedskrav, vi ovre fra Thy have stillet, at vi ønske at nyde godt af det Anlæg paa Mors, hvortil Staten yder en ikke ringe Del, nemlig Halvdelen af Anlægssummen. Det er Statens Midler, der der blive brugte, og vi have ogsaa der ovre Ret til at nyde godt deraf.

Som Bevis paa mit ringe Kendskab og min ringe Interesse for Landbruget anførte det ærede Medlem, at jeg ikke havde Øje for, at Trafikken vilde vokse ganske

betydeligt paa Statsbanerne, naar Morsø-Banerne blev anlagte, idet de vilde føre en Mængde Gods ud over Glyngør og ad Skive-Banen. Hvor stor den Mængde vil blive, ved jeg ikke, og det ved det ærede Medlem heller ikke, men at Trafikken vil vokse, nærer jeg ikke Spor af Tvivl om. Det manglede for Resten ogsaa bare, at Anlægget paa Mors ikke skulde gavne Statsbaneanlægget, der fører lige ind til Hovedstaden paa Mors. Men mon man kan tænke sig, at den forøgede Trafik paa Statsbanen Glyngør—Skive skulde blive ringere ved, at Banerne blev førte ud til Sundstederne og satte i Forbindelse med Thy? Det kan jeg ikke forstaa, formodentlig har jeg ikke tilstrækkelig Forstand dertil. Det ærede Medlem talte om, at ikke en Krog af Danmark vilde blive behandlet, som Mors bliver behandlet, hvis Flertalsforslaget vedtages. Aa jo, jeg tror, der er Plads i Danmark, der blive behandlede nok saa haardt som Mors, thi naar der til dette Anlæg paa omtrent 9 Mil skal anvendes 3 Mill. Kr., kan man ikke sige, at de ere blevne stiftmoderligt behandlede paa Mors. Jeg har talt min Kreds' Interesse, ligesom det ærede Medlem for Mors har talt sin Kredses, det er ganske i sin Orden. Jeg har ikke 64 Aar at se tilbage paa, jeg har kun 53, men i de Aar har jeg ogsaa boet i Thy og kender Befolkningens Tankegang fuldt ud, og jeg ved, at dette for dem er ligesaa magtpaaliggende som det andet er for Morsø-boerne. Lad saa hver af Repræsentanterne tale for sin Kreds, og lad dem gøre det efter bedste Evne, men jeg synes, der ikke er Anledning til at falde over et Medlem, fordi han taler sin Kreds' Interesser.

Slengerik: Jeg skal kun kort vende tilbage til den lille Bane, den efter min Mening umulige lille Bane fra Asaa over Ørsø til Dronninglund. Jeg tillod mig i Eftermiddags at spørge den højtærede Minister, om han i Spørgsmaalet om Banesagen i Dronninglund Sogn kunde gaa ind paa at rette sig efter en Sogneafstemning. Hertil svarede Ministeren mig, at hvis der forelaa mere end eet Andragende, som opfyldte Lovens Betingelser, vilde han tage Hensyn til Flertallet af Beboernes Ønske. Ja, det Svar kunde jo lyde ret kønt, men det indeholder i Realiteten ikke noget. Forholdet er jo, at der i Øjeblikket foreligger et Andragende, der efter Ministerens Mening opfylder Lovens Bestemmelse med Hensyn til Tilskud baade fra Sogne- og Amdsraad, og der vil selvfølgelig van-